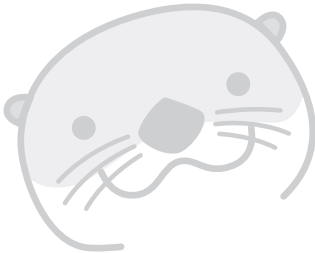

อย่าหยิบขึ้นมาดู: นั่นขยะ! ไม่ใช่แฟน

不要在垃圾桶里捡男朋友

2

อีจิงหนานซู่ย

เจียยน

Jinyuler

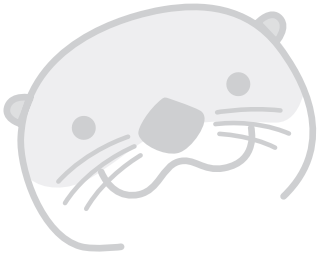
แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📌 @Lilac.Novel

🐦 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากที่ได้ติดตามการเอาคืนเจ้าพวกขยะในโลกภารกิจที่หนึ่งและสองเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทุกคนคงได้เห็นฝีมือของฉือเสี่ยวฉือกับ 061 ระบบที่แสนอบอุ่นยิ่งกว่าไมโครเวฟกันมาแล้ว ฉือเสี่ยวของเราเอาคืนเจ้าพวกขยะทั้งหลายได้สมใจทุกคนไปแล้วใช่ไหมละ สำหรับเล่มนี้ก็มั่นใจได้เลยว่าทุกคนจะไม่มีทางผิดหวัง

จากเล่มหนึ่งที่ได้รับรู้เรื่องราวชีวิตของตงเกอ นักสเก็ตลีลาที่จับพลัดจับผลูคว้าเอาขยะมาเป็นแฟน หลายคนคงอยากรู้ว่าฉือเสี่ยวกับอาจารย์ลิวของเขาจะจัดการกับขยะเปี้ยกชิ้นนั้นด้วยวิธีไหน และชีวิตของตงเกอหลังจากกำจัดขยะออกไปแล้วจะเป็นอย่างไรต่อไป เรามาร่วมลุ้นกันต่อในเล่มสองได้เลยละ

แอบกระซิบอีกนิดว่าโลกภารกิจที่สี่และห้าก็สนุกเข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ แบบวางไม่ลงกันเลยทีเดียว เพราะนอกจากจะต้องลุ้นกับการทำภารกิจให้สำเร็จแล้ว ฉือเสี่ยวฉือกับอาจารย์ลิวของเขายังต้องคอยรับมือกับพระเจ้าสมองหมูจอมวายร้ายอีกด้วย

มาเอาใจช่วยทั้งคู่ให้ผ่านโลกภารกิจแต่ละโลกไปด้วยกันนะคะ

ด้วยรัก

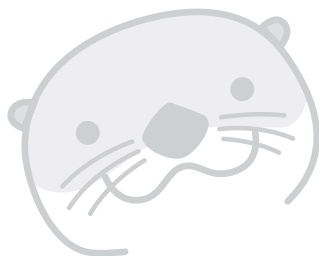

Lilac

คำเตือน
นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- การฆ่าตัวตาย
- การทำร้ายร่างกาย
- การล้วงละเมิดทางเพศ
- การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้รับความยินยอม
- ฝึ วิญญาณ

บทเพลงรักบนลานสเก็ตน้ำแข็ง (ต่อ)

หลังจากวางสายแล้ว 061 ก็เอ่ยถาม “...คุณอยากไปพบเขาหรือเปล่าครับ”

ฉือเสี่ยวฉือ “แน่นอน”

แม้จะมีข้อสงสัยในตัวตนของ ‘คุณอา’ คนนี้มากขนาดไหน แต่เมื่อได้รับการยืนยันตัวตนจากแม่ของตงเกอแล้ว ไม่น่าจะมีอะไรผิดปกติ

หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง ฉือเสี่ยวฉือก็ห่อตัวด้วยเสื้อกันหนาวจนเบ็ดตัวยาลีด้า นั่งอยู่ริมสระน้ำที่แข็งตัวไปแล้วครึ่งสระตรงหน้าทางเข้าโรงเรียนกีฬา เพื่อรอการมาถึงของคุณอาในนามคนนี้

ตงเกอไม่ได้ตัดผมมานานแล้ว ผมจึงยาวประป่าและถูกมัดเป็นหางม้าย่างๆไว้ด้านหลังด้วยยางรัดผมลีด้า

ฉือเสี่ยวฉือไม่มีอะไรทำก็เลยดิ่งยางรัดผมออกมา แล้วม้วนผมขึ้นมัดใหม่เป็นทรงดังโงะ

นี่คือทรงผมที่โหลวซือฝานมักจะช่วยตงเกอมัดเมื่อตอนนั้น

ตงเกอไม่ชอบตัดผม เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อการแข่งขัน ก่อนการแข่งขันจะเริ่ม โหลวซือฝานมักจะไปที่หอของเขาเพื่อมัดผมเป็นทรงดังโงะให้

ตั้งแต่อายุ 19 จนถึง 24 ตงเกอกับโหลวซือฝานมีความสัมพันธ์กันแบบลับๆมาตลอดห้าปี

ในช่วงเวลานี้ ตงเกอคิดว่าตัวเองมีความสุข แม้จะรู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง นอกจากเฮือนางเซิงที่ยืนอยู่ระหว่างพวกเขามาตลอด ก็ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง

ที่เขาเก็บเอาไว้ในใจ

ที่จริงแล้วตงเกอไม่ชอบอยู่ล่างเลย

แต่ทุกครั้งที่พูดเรื่องนี้กับโหลวซือฝาน เขาก็จะกล่าวพร้อมรอยยิ้มว่า
'ไว้ครั้งหน้าละ ครั้งหน้าจะให้นายอยู่บน'

น้ำเสียงนั้นคือการกล่อมเหมือนเขาเป็นเด็กเล็กๆ โดยแท้จริง และมีเพียง
สวรค์เท่านั้นที่รู้ว่า 'ครั้งหน้า' จะมาถึงเมื่อไร

ตงเกอพูดถึงมันอีกสองสามครั้งแล้วไม่พูดอีกเลย

เขาปลอบใจตัวเองว่า ช่างมันเถอะ ถึงอย่างไรมันก็เจ็บมาก โหลวซือฝาน
อาจไม่สามารถทนความเจ็บปวดได้

ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป สภาพจิตใจของตงเกอก็ค่อยๆ เกิดการเปลี่ยนแปลง

เขามักจะคิดว่าตัวเองอ่อนไหวเกินไป แต่ 'มิตรภาพ' ของโหลวซือฝาน
กับเฮอฉางเซิงยังคงอยู่ตลอดไปตราบนานเท่านาน แม้ว่าหลังจากที่โหลวซือฝาน
กับเขาจะอยู่ด้วยกันอย่างลับๆ แล้ว แต่เวลาส่วนใหญ่โหลวซือฝานก็ยังคงไป
ทุกที่กับเฮอฉางเซิงเสมอ

ตงเกอมักจะอยู่ข้างหลังโหลวซือฝานราวกับเป็นผู้ติดตามตัวเล็ก ๆ
และจ้องมองเฮอฉางเซิงอย่างเหม่อลอย

ทำไมเฮอฉางเซิงถึงไม่รู้จักรักเสียว

เขาไม่มีเพื่อนคนอื่นหรือ ทำไมต้องยึดเวลาของโหลวเกอไปมากมาย
ขนาดนี้

แต่อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมของพวกเขาไม่เคยล้ำเส้นเลยสักนิดเดียว
พวกเขาเป็นเพื่อนที่ให้เกียรติซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง แม้ว่าตงเกอจะพยายาม
หาข้อหาหาตีเนียน ทว่าก็ไม่สามารถหาจุดที่จะใช้โจมตีได้พบ

สิ่งที่ทำให้ตงเกอทนไม่ได้ก็คือ โหลวซือฝานมักจะเปรียบเทียบเขา
กับเฮอฉางเซิง แต่จะเปรียบเทียบแค่เฉพาะทักษะการเล่นสเกตลีลา
ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับตงเกอ ไม่ได้เปรียบเทียบในเรื่องอื่นเลย แล้ว
บทสรุปสุดท้ายก็คือ นายดีไม่เท่าฉางเซิง ยังต้องพยายามมากกว่านี้อีก

เฮอฉางเซิงเป็นเหมือนเข็มที่แทงเข้าไปในเนื้อของตงเกอ ทำให้เขารู้สึก
เจ็บแปลบเป็นครั้งคราว

ในภายหลัง แม้ว่าโหลวซือฝานจะไม่ได้เอ่ยถึง แต่ตงเกอก็จะเอาเหอฉางเซิง เป็นเป้าหมายของการเปรียบเทียบและการแข่งขันโดยไม่รู้ตัว

เห็นได้ชัดว่าคนหนึ่งเป็นนักสเกตลีลาประเภทคู่ ส่วนอีกคนหนึ่งเป็น นักสเกตลีลาประเภทเดี่ยว อาชีพของพวกเขาไม่ได้ขัดแย้งกันเลย แต่ตงเกอ ก็อดไม่ได้ที่จะเปรียบเทียบตัวเองกับเหอฉางเซิง

ความรู้สึกด้านลบแบบนี้ยังคงแพร่กระจายอยู่ในงานเพาะเชื้อที่โหลวซือฝาน ได้สร้างขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง

ตงเกอเกลียดเหอฉางเซิงมากขึ้นเรื่อยๆ และวันหนึ่งความรู้สึกนี้ก็มาถึง ขีดสูงสุด

มันเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์

ตามปกติแล้วโหลวซือฝานจะไปหาเหอฉางเซิงที่ลานฝึกซ้อมของนักสเกต ลีลาประเภทคู่เพื่อฝึกซ้อมและพูดคุยกับเขา ส่วนตงเกอก็ติดตามโหลวซือฝาน ไปด้วยเหมือนอย่างปกติ

ตั้งแต่เมื่อวานนี้ อารมณ์ของโหลวซือฝานไม่ตัวอย่างแปลกๆ ตอนเช้าก็แทบ ไม่แตะอาหารเลย

ตงเกอกังวลว่าโหลวซือฝานจะหนาว หลังจากเล่นสเกตได้สักพัก เขาก็ออกไปจากลานฝึกซ้อม โกลสเกตไปที่ตู้หยอดเหรียญอัตโนมัติ ซื้อกาแฟร้อน มาหนึ่งกระป๋อง เขากลัวว่ากาแฟจะเย็นเสียก่อนก็เลยถือมันไว้ในมือ และรีบโกล สเกตกลับไปให้เร็วที่สุด

ทันทีที่เข้าไปในสนาม เขาก็เห็นโหลวซือฝานทำหน้าถมึงทึ่งอย่างที่ไม่ค่อย ใช้มองเหอฉางเซิงเท่าไรกำลังวางมาดพลางซักถาม “เมื่อวานฉันมาหานาย ผู้ชายที่อยู่กับนายคือใคร”

ตงเกอหยุดอยู่กับที่และตั้งใจฟัง

ท่าทางของเหอฉางเซิงเย็นชามาก “เพื่อนแนะนำเขาให้ฉัน ฉันก็เลย ไปกินข้าวกับเขาเท่านั้น”

โหลวซือฝานยังไม่หยุดไล่ต้อน “แค่กินข้าวเหรอ”

เหอฉางเซิงเอ่ยตอบอย่างใจเย็น “ฉันโสดมาหลายปีแล้วก็เลยลอง ออกเดตดู แต่ทำความรู้จักกัน ไม่ได้หมายความว่าต้องคบกันแน่ๆ เสียหน่อย

นายจะกังวลอะไรขนาดนั้น”

โหลวซือฝานเก็บอารมณ์ ก่อนจะเผยรอยยิ้มอ่อนโยนทว่าแข็งที่ออกมมา
“ถ้าฉันไม่ได้ตรวจสอบก่อน ฉันจะไม่สบายใจ”

เขาถามอีก “แล้วในเมื่อเป็นการเดด ทำไมต้องไปหาผู้ชายด้วยล่ะ”

เฮ่อฉางเซิงชายตามองเขา “นายดูถูกคนรักร่วมเพศเหรอ”

โหลวซือฝาน “...เปล่า แค่คิดไม่ถึงว่านายก็เป็นเหมือนกัน...”

เฮ่อฉางเซิง “...เหมือนกัน?”

โหลวซือฝาน “เท่าที่ฉันรู้ ในทีมเราก็มีสองสามคู่แล้ว ไม่ได้น่าแปลกใจ
อะไรนี่”

เฮ่อฉางเซิง “อ้อ”

โหลวซือฝานหยุดพูดชั่วคราว ก่อนจะเอ่ยถามอย่างหยิ่งเซิง “นายชอบ
อยู่ด้านบนหรือด้านล่าง”

เฮ่อฉางเซิง “...ยังไม่ทันไรนายก็วางแผนระยะยาวให้ฉันแล้วเหรอ”

ในฐานะที่เป็นเพื่อนสนิทมานานหลายปี สำหรับเฮ่อฉางเซิงแล้วคำถามนี้
ไม่ถือว่าเป็นคำถามหยาบคายอะไร

รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าที่มีเหมือนภูเขาน้ำแข็งหมื่นปีของเฮ่อฉางเซิง
“ฉันยังไม่ได้คิดเกี่ยวกับมัน และก็ไม่คิดจะลองง่าย ๆ บางทีอาจจะเต็มใจ
อยู่ด้านบน หรือถ้าชอบมากพอ การอยู่ด้านล่างก็อาจจะไม่ได้เลวร้ายอะไร”

โหลวซือฝาน “ถ้านายคบกับเขาจริง ควรอยู่ข้างบนจะดีกว่า”

เฮ่อฉางเซิง “ทำไม”

โหลวซือฝานพูดด้วยน้ำเสียงติดตลก “การอยู่ข้างล่างมันน่าขายหน้าจะตาย
แถมยังเจ็บอีกต่างหาก ถ้านายอยากอยู่ข้างล่าง นายก็ต้องหาคนที่ห่วงใยนายมาก ๆ”

กาแพ่ที่ตงเกอถืออยู่เหมือนกลายเป็นเตาเริด มันติดอยู่ที่ฝ่ามือของเขา
ความเจ็บปวดจากการเผาไหม้ทำให้ร่างกายของเขาสั่นสะท้าน

...“การอยู่ข้างล่างมันน่าขายหน้าจะตาย”

...“แถมยังเจ็บอีกต่างหาก”

เขารู้มันอยู่แล้ว

ทันใดนั้นตงเกอถือก็รู้สึกได้ว่าเขาที่มองความเจ็บปวดเหล่านั้นหอมหวาน

และมีความสุขเป็นเหมือนคนโง่

เพราะเรื่องนี้เขากับโหลวซือฝานจึงทะเลาะกัน

หลังจากรู้ต้นสายปลายเหตุของความโกรธของเขาแล้ว โหลวซือฝานก็เกลี้ยกล่อมเขาอย่างอดทน ยอมรับผิดชอบและบอกว่าตนก็แค่โพล่งออกไปไม่ได้จริงจิงอะไร ถ้ามันแย่งจริง ๆ จะยอมให้ตงเกออยู่บนเลย ถือเป็นคำขอโทษที่มีให้

ถึงแม้ว่าสุดท้ายจะกลับมาคืนดีกัน แต่ความหึงหวงและความรู้สึกอันหล่อแหลมอันตรายก็ได้คืบคลานเข้ามาในหัวใจของตงเกอแล้ว

เขาถูกพ่อแม่ตำหนิตติเตียนมาตั้งแต่เด็กจนโตจึงมีแนวคิดหนึ่งที่ฝังรากลึกตราตรึงอยู่ในใจ

การที่คนอื่นไม่ชอบตัวเอง เป็นเพราะตัวเองยังดีไม่พอ

เพราะถ้าดีพอก็จะมีคนชอบ

ถึงแม้ว่าเขาจะได้รับรางวัลกรังด์ปรีซ์ระดับประเทศและระดับนานาชาติมากมายตั้งแต่อายุยังน้อย อีกทั้งยังทำลายสถิติในประเทศได้ แต่ตงเกอก็รู้สึกว่ามันยังไม่พอ

หลังจากนั้นไม่นาน ตงเกอก็ต้องเข้าร่วมการแข่งขันระดับนานาชาติที่สำคัญ

ในระหว่างที่กำลังเตรียมตัวสำหรับการแข่งขันก็มีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้น โหลวซือฝานพาเขาไปหาเฮ่อฉางเซิง

นับตั้งแต่การสนทนาครั้งล่าสุด โหลวซือฝานมักจะไปหาเฮ่อฉางเซิงบ่อยขึ้น และเหตุผลของการไปหาที่สมเหตุสมผลมากเช่นกัน

โหลวซือฝานพูดกับตงเกออย่างนุ่มนวล “ฉางเซิงถนัดเรื่องออกแบบท่าเต้นให้รุ่นพี่ช่วยชี้แนะเพิ่มเติมสักหน่อย ค่ะแนของนายก็จะเพิ่มขึ้นอย่างมาก”

การฝึกซ้อมครั้งนี้ เฮ่อฉางเซิงมีสมาธิในการเล่นชุดกระโดด Quad Toe Loop¹ ต่อด้วย Triple Axel² อย่างตั้งใจ

¹ การกระโดดหมุนแบบไขปลายนก เริ่มจากกระโดดไปข้างหน้า แล้วกลับตัวหมุนไปด้านหลัง

² การกระโดดที่เริ่มแบบหันหน้าเข้า โดยผู้กระโดดต้องหมุนเพิ่มอีกหนึ่งรอบจึงจะนับครบหนึ่งรอบตามกติกา ทำให้มีคะแนนความยากมากกว่าท่าอื่น

เนื่องจากเป็นเพียงการฝึกซ้อมเท่านั้น เฮอฉางเซิงจึงแสดงท่ากระโดดเดี่ยวระดับยากชุดนี้ได้อย่างง่ายดาย

โหลซือผานกล่าวพร้อมรอยยิ้มให้กำลังใจ “ฉางเซิง คะแนนการแสดงท่ากระโดดชุดนี้ของนายทำลายสถิติของเอเชียได้เลยนะ”

เฮอฉางเซิง “อย่ามาพูดไร้สาระ กระโดดเป็นการส่วนตัวก็พอแล้ว ถ้าเป็นการแข่งขันฉันไม่แน่ใจว่าจะทำได้ขนาดนี้หรอก”

โหลซือผานหัวเราะ หันไปหาตงเกอพร้อมเอ่ย “ดูรุ่นพี่เฮ้อไว้ นายต้องตั้งใจเรียนรู้ เข้าใจไหม”

ตงเกอที่นั่งอยู่ข้างสนามก้มลงผูกเชือกทรงเท้าสเกตของเขา “...อืม เข้าใจครับ”

ไม่กี่วันต่อมา เมื่อได้ชมปรึกษาเรื่องกลยุทธ์กับเขา ตงเกอไม่ลังเลเลยสักนิดที่จะบอกว่า “Quad Lutz³ ต่อด้วย Triple Toe Loop”

โค้ชเตือนไม่ให้เขาเสี่ยงเกินไป แม้การกระโดดของตงเกอจะยอดเยี่ยม แต่ท่ากระโดดนี้ก็อยู่ในระดับที่ยากเกินไป สำหรับตงเกอ สิ่งที่เขาควรคว้าไว้เป็นอันดับแรกคือความมั่นคง จากนั้นเขาก็จะได้รับคะแนนตามลำดับขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง

ตงเกอล่าวอย่างดีใจ “ผมทำได้”

ในเมื่อเฮอฉางเซิงทำได้ เขาก็ต้องทำได้แน่นอน

...นั่นเป็นการตัดสินใจที่ทำให้ตงเกอเสียใจไปตลอดชีวิต

เหมือนอย่างที่เขาอวดทุกอย่าง การแสดงระหว่างการแข่งขันกับการแสดงแบบส่วนตัวเป็นคนละเรื่องกันเลย

ภายใต้ความกดดันของเกมและบรรยากาศของการแข่งขัน ไม่ว่าอย่างไรตงเกอก็ต้องต้านทานเอาไว้ให้ได้ เขาแสดงท่าการกระโดด Quad Lutz ที่ยากที่สุดได้อย่างสมบูรณ์แบบ

ปัญหาอยู่ที่ท่ากระโดดลำดับที่สอง

เนื่องจากเขาไม่สามารถควบคุมตอนลงพื้นได้เลยสูญเสียจุดศูนย์ถ่วงไป

³ การกระโดดที่เริ่มแบบหันหลัง โดยจะเอียงตัวเป็นตัว T เนียงก่อนกระโดด ใช้เท้าขวากระทุ้ง

ใบมีดของรองเท้าสเก็ตเอียงจนทำให้เขาล้มลงไปบนลานน้ำแข็งอย่างแรง

โค้ชของตงเกอคุมมืออย่างเสียดาย ก่อนจะถอนหายใจออกมา น่าเสียดายที่เขาคงพลาดถ้วยรางวัลในครั้งนี้

ทว่าในไม่ช้าเขาก็พบว่ามันบางอย่างผิดปกติ

ตงเกอนอนคว่ำอยู่บนลานน้ำแข็ง ไม่สามารถลุกขึ้นมาได้แม้ว่าเพลงประกอบจะยังคงเล่นต่อไปอยู่

เขาอุทานอย่างตกใจ ส่งสัญญาณไปยังทีมผู้ตัดสินและรีบเข้าไปในสนาม

ตงเกอเจ็บจนลั่นไปทั้งตัว เขาถอนตัวเป็นก้อน เหงื่อไหลลงมาบนลานน้ำแข็งที่ลื่นหยาบ และพึมพำเสียงเบา “...เท้าของผม เท้าของผม”

...การวินิจฉัยขั้นสุดท้ายคือ เอ็นร้อยหวายฉีกขาดอย่างรุนแรง

โค้ชปลอบใจเขาว่าไม่เป็นไร พักสักหนึ่งปีรวบรวมพลังใหม่แล้วฝึกซ้อมอาชีพนี้เมื่อไหร่ก็ได้ที่เคยได้รับบาดเจ็บ

แต่ตงเกอมองเห็นความเสียใจเล็กๆ ในแววตาของโค้ช

ความเสียใจนี้ทำให้หัวใจตงเกอแตกเป็นเสี่ยงๆ

ไม่กี่วันต่อมา ไม่ว่าใครมาเยี่ยม เขาก็ไม่ยอมพูดด้วย แม้แต่โหลวซือฝานก็เช่นกัน

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับใบหน้าเย็นชาของตงเกอ โหลวซือฝานจึงกล่าวด้วยความอ่อนโยนเป็นพิเศษ “ฉันรู้ว่านายไม่ค่อยสบาย ถ้าไม่อยากพบหน้าฉันอีกสองวันฉันจะมาใหม่ล่ะ”

บางทีอาจเป็นเพราะเธออ่อนไหวเป็นพิเศษจากอาการบาดเจ็บ การอยู่กับโหลวซือฝานในครั้งนี้ทำให้ตงเกอตระหนักได้ถึงรายละเอียดมากมายที่เขาไม่เคยสังเกตเห็นมาก่อน

โหลวซือฝานอ่อนโยนเกินไป

เธออ่อนโยนจนเกือบจะดูปลอม เหมือนว่าเขาสามารถให้อภัยพฤติกรรมที่ไม่ดีทั้งหมดของตงเกอได้ ทั้งเอาแต่ใจตัวเอง เย่อหยิ่ง และเสียบไม่พูดไม่จา

เมื่อก่อนตงเกอคิดว่าความอ่อนโยนเป็นนิสัยที่ดีงามที่สุดของโหลวซือฝาน

เขาไม่เคยโกรธตงเกอ ไม่เคยตำหนิความผิดพลาดของตงเกอ ไม่เคย

โต้เถียงหรือทะเลาะกัน เป็นคนรักที่สมบูรณ์แบบกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว

แต่พอมาคิดดูดีๆ แล้ว คนรักที่ไม่เคยทะเลาะกัน ไม่เคยหึงหวง ไม่เคยโกรธกัน เรียกว่าเป็นคนรักกันได้จริง ๆ หรือ

แม้แต่ในเวลาแบบนี้ โหลวซือฝานก็ยังปลอบใจเขาอย่างไม่ทุกซึ้งร้อนอะไร เหมือนกำลังใช้ความอ่อนโยนผลักเขาออกไปอย่างเย็นชา และขีดเส้นคั่นระหว่างกันอย่างชัดเจนด้วยคำพูดที่ว่า “พวกเราไม่สนิทกัน”

สามวันหลังจากที่ตงเกอเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล เอ๋อฉางเซิงที่เพิ่งจะเสร็จสิ้นการแข่งขันของตัวเองก็มาเยี่ยมเขา

ในน้ำเสียงของเอ๋อฉางเซิงมีความไม่พอใจอยู่ “นายทำตัวเองให้เป็นแบบนี้ได้อย่างไร”

ตงเกอมองเอ๋อฉางเซิงและเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “โหลวเกอละครับ ไม่ได้มาพร้อมพี่เธอ”

เอ๋อฉางเซิงเย็นชา ฟังจากน้ำเสียงของเขาแล้วตอนนี้กำลังโกรธอยู่จริง ๆ “เขาจะอยู่กับนายตลอดไปได้อย่างไร นายควรคิดถึงสิ่งที่ควรจะทำตอนนี้สิ”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ตงเกอก็เต็มไปด้วยความน้อยใจและเสียใจในทันที เขาพูดเสียงเบา “ได้สิ”

หลังจากพูดประโยคนั้นจบ เขาก็ถามตัวเองอีกครั้ง “...ได้ไหม”

เอ๋อฉางเซิงขมวดคิ้วที่สวยงามทั้งสองข้างของตัวเอง “หืม?”

นั่นเป็นครั้งแรกที่ตงเกอเปิดใจพูดกับเอ๋อฉางเซิงหลายเรื่อง

เขาพูดเกี่ยวกับความรักของเขากับโหลวซือฝาน สารภาพความหึงหวงของเขากับเอ๋อฉางเซิง และในท้ายที่สุดเขาก็ไม่สามารถระงับอารมณ์เอาไว้ได้อีกต่อไป เขาออกแรงบิตมุ่ผ้าปูที่นอนและเริ่มสะอึกสะอื้นอย่างเงียบ ๆ

“...ผมหวง ผมทำผิด ผมใจร้อน แต่ผมสมควรได้รับการลงโทษแบบนี้จริง ๆ เหรอครับ”

หลังจากที่เอ๋อฉางเซิงได้ฟัง เขาก็มีท่าทีแปลกไปเล็กน้อย “...เป็นอย่างนี้เองเหรอ...เขาไม่เคยบอกฉันเลย”

ตงเกอนิ่งงันไม่ตอบสนองพักใหญ่ “...อะไรนะครับ”

เอ๋อฉางเซิง “ฉันเห็นเขาเป็นเพื่อนมาตลอด และฉันก็คิดว่านายเป็น

รุ่นน้องที่เขาดูแล”

เขาถามอีกครั้ง “พวกนายคบกันตั้งแต่ตอนไหน โหลวซือฝานไม่เคยพูดถึงมาก่อนว่านายกับเขา...”

ตงเกอตัวแข็งที่อยู่ออกไป

...ไม่เคยพูดถึง

อะไรคือไม่เคยพูดถึง”

เฮอฉางเชิงเป็นเพื่อนสนิทของโหลวเกอไม่ใช่หรอ

โหลวเกอไม่ให้ตงเกอประกาศความสัมพันธ์ว่าพวกเขาคบกัน เขาก็ตกลงตงเกอไม่พูดและไม่ได้ออกปากกับใคร ไม่แม้แต่จะแสดงความสนิทสนมกับโหลวซือฝานข้างนอก

ถึงอย่างไรภายใต้บริบทสังคมนี้ คนรักร่วมเพศก็ยังเป็นชนกลุ่มน้อยและไม่สามารถพูดคุยกันได้อย่างเสรีในที่สาธารณะ

และตงเกอเองก็เป็นคนเก็บตัว เขาไม่ใช่คนประเภทที่ชอบแสดงความรักต่อหน้าผู้อื่น

แต่เขาคิดมาตลอดว่าเฮอฉางเชิงรู้

ถ้าโหลวซือฝานไม่เคยพูดถึงมัน แล้วเขาเป็นตัวอะไรตลอดห้าปีที่ผ่านมา

ถ้าโหลวซือฝานไม่เคยพูดถึงมัน ทำไมเขาถึงต้องไปหึงเฮอฉางเชิงที่ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย

เมื่อเห็นว่าตงเกอไม่ตอบ เฮอฉางเชิงจึงระบายลมหายใจออกมา ก่อนพูดกับเขาอย่างตรงไปตรงมา “ฉันเข้าใจแล้ว หลังจากนี้นั้นจะรักษาระยะห่างกับโหลวเกอหวังว่านายจะไม่ถือสา”

เฮอฉางเชิงจากไปแล้ว ปลอ่ยให้ตงเกอใจลอยอยู่คนเดียวในห้องพักผู้ป่วยประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมา โหลวซือฝานก็โทรมา

ตงเกอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมายุ่งอย่างยากลำบาก

โทรศัพท์ยังเป็นเครื่องที่เขาปั่นกำแพงไปซื้อในตอนนั้น คุณภาพดีมากตงเกอยังไม่ลืมเรื่องเก่าๆ และเขาก็ใช้มันมาตลอดจนถึงตอนนี้

หมายเลขโทรศัพท์ของโหลวซือฝานเคยเป็นหมายเลขแรกและก็ยังเป็น

หมายเลขเดียว

เขารับโทรศัพท์ “ครับ”

คนที่อยู่ปลายสายกำลังคลุ้มคลั่งด้วยความโกรธ “ทำไมนายต้องบอกเรื่องพวกนั้นกับเขา ฉันบอกนายว่าอย่าพูดไม่ใช่หรอ นายต้องการทำลายฉันใช่ไหม”

ตงเกอหนึ่งไปครู่หนึ่ง “...คุณเป็นใครครับ”

ในขณะนั้นตงเกอฟ่งไม่ออกด้วยซ้ำว่านั่นคือเสียงของใคร

หลังจากนั้นโหลวซือฝานก็พูดอะไรออกมาอีกมากมาย รวบรวมเขาได้รวบรวมความโกรธที่ไม่เคยระบายออกมาเลยตลอดห้าปีภายในชั่วโหม่งเดียวให้กลายเป็นกระสุนที่มองไม่เห็นและพุ่งเข้าใส่ตงเกอโครมๆ

ในโทรศัพท์ โหลวซือฝานได้พูดความรู้สึกที่แท้จริงและความเจ็บปวดในใจว่า “นายควรขอบคุณนางเซิงนะ เขาเคยถูกรังแกตอนเด็กก็เลยเป็นปมในใจฉันถึงได้ปกป้องนายเพื่อเขา แล้วนายล่ะ ตอนยังเด็กฉันคอยช่วยนาย ดูแลนายนี่คือสิ่งที่นายตอบแทนฉันอย่างนั้นหรอ”

ตงเกอคิดเองมาตลอดว่า โหลวซือฝานก็แค่ไม่ชอบเขามากพอเท่านั้น

แต่เขาคิดไม่ถึงเลยว่า โหลวซือฝานไม่ได้ปฏิบัติกับเขาในฐานะมนุษย์แต่เป็นแค่อุปกรณ์ที่มีประโยชน์ชิ้นหนึ่งเท่านั้น

ตอนที่ยังเด็ก เขาเป็นเด็กน้อยน่าสงสารที่ถูกโหลวซือฝานใช้เป็นเครื่องมือในการเอาใจเฮ่อฉางเซิง แสดงให้เฮ่อฉางเซิงเห็นถึงจิตใจที่ดั่งามและมีเมตตาของตัวเอง

หลังจากโตขึ้น เขาเป็นตุ๊กตาทายที่มีประโยชน์และไม่ต้องจ่ายเงิน

จากข้อกล่าวหาของโหลวซือฝาน ตงเกอได้ทำลายโหลวซือฝานไปแล้วจริงๆ เขาทำลาย ‘มิตรภาพ’ ที่โหลวซือฝานดูแลอย่างดีมาเป็นเวลาหลายปี

โหลวซือฝานชอบเฮ่อฉางเซิงมากถึงขนาดที่พยายามทุกวิถีทางเพื่อทำให้เขาพอใจ

เนื่องจากภาพสะท้อนทางอารมณ์จากเรื่องราวในอดีต เฮ่อฉางเซิงสังเกตเห็นตงเกอถูกรังแก โหลวซือฝานก็เลยเริ่มให้ความสนใจตงเกอเช่นกัน

เดิมที่เขาแค่อยากจะเป็นพี่ชายที่ดี คอยดูแลตงเกอ ‘น้องชายคนเล็ก’

คนนี้ให้ดี แต่คืนนั้นเขาคิดไม่ถึงว่าตัวเองจะเมาจนทำให้ตนเองขึ้นไปชื้ออยู่บนหลังเลี้ยวด้วยความมึนงง

เป็นตงเกอที่ทำให้โหลวซือผานต้องตัดสินใจเลือกอย่างยากลำบาก ตงเกอเป็นคนบังคับให้เขาเลือกระหว่างคุณธรรมของตัวเองกับเฮือนางเซิง

เพื่อ ‘รับผิดชอบ’ เขาจึง ‘เสียสละ’ และอยู่กับตงเกอ เพื่อ ‘ชดเชยความผิดพลาดของตนเอง’

เขารู้ว่าสิ่งนี้ ‘จะไม่สามารถให้ความสุขที่แท้จริงกับตงเกอได้’ แต่เขาไม่อยากเป็นแบบเงินซือเหมย⁴ ที่ทอดทิ้งลูกเมีย อยากแยกทางแต่ก็ทำไม่ได้ และทำได้แค่ ‘เตือนด้วยความหวังดี’ เพื่อให้ตงเกอรู้ว่าเฮือนางเซิงดีมากแค่ไหน และบอกใบ้ให้รู้ว่าตงเกอควรยอมออกไป

คงมีเพียงคนโง่งอย่างตงเกอเท่านั้นที่พยายามก้าวไปข้างหน้าแม้จะยากลำบาก ไม่ยอมถอยแม้ต้องเผชิญกับความตาย

เมื่อได้ยินข้อกล่าวหาอันชอบธรรมในแบบของโหลวซือผาน ตงเกอก็ไม่มีแรงแม้แต่จะโกรธ

เขาอนอนอยู่บนเตียง น้ำเสียงสงบลงจนตัวเองก็ยังประหลาดใจ “ในเมื่อพี่ไม่ชอบผม แล้วก่อนหน้านี้ทำไมพี่ถึงไม่พูด”

โหลวซือผานที่อยู่ปลายสายกล่าว “ฉันไม่ได้เตือนนายมาตลอดหรือไง”

หลังจากนั้นเขาก็พูดด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความขมขื่น “ฉันรับผิดชอบนายไปแล้ว หรือว่ามันยังไม่พอ นายควรคิดถึงความรู้สึกของฉันด้วยหรือเปล่า”

ตงเกอกล่าวอย่างอ่อนแรง “แต่พี่ดีกับผมมาก... พี่ชมผมตลอด บอกว่าผมดีอย่างนั้นดีอย่างนั้น...”

หรือว่าพวกนี้ก็เป็นของปลอม

โหลวซือผาน “ฉันเคยพูด แต่มันก็เป็นแค่คำชมธรรมดาเท่านั้น นายคิดมากเกินไป นายลองคิดดูสิว่าตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้ฉันเคยบอกนายว่า ‘ฉันรักนาย’ หรือเปล่า”

ตงเกอเงี้ยว

⁴ เป็นสรรพนามที่ใช้สื่อความหมายว่าเป็นผู้ชายเลวทรามที่มีพฤติกรรมทรยศต่อภรรยาของตน

หลังจากนั้นเขาก็พูดด้วยเสียงอันเบาหวี “ครับ ผมเข้าใจแล้ว”

เขาวางสายโทรศัพท์อย่างสุภาพ

ตั้งแต่อายุสิบเอ็ดจนถึงตอนนี้ ความคาดหวังและความเลื่อมใสศรัทธาตลอดสิบสามปีกลายเป็นความผันผายในเวลาหนึ่งชั่วโมง

สิบสามปีสำหรับตงเกอั่นถือเป็นเวลาเกินครึ่งชีวิตของเขาแล้ว

ตอนนี้เมื่อเปิดอกพูดกันไปจนหมดแล้ว ตงเกอั่นไม่คิดจะร้องขอให้อีกฝ่ายกลับมาคืนดีกันอีก

เขาไม่ได้โง่ขนาดนั้น ในเมื่อผู้ชายคนนั้นไม่มีความรู้สึกต่อเขา เขาก็จะยอมแพ้

ขณะที่ปลอบใจตัวเองแบบนี้ เขาก็นอนคว่ำหน้ากับหมอน น้ำตามากมายทำให้ปลอกหมอนเปียกจนกลายเป็นสีเข้ม

...ทำไมมันเจ็บปวดขนาดนี้

...ตอนที่เอ็นร้อยหวายฉีกก็ไม่เห็นจะเจ็บเท่านี้

ตงเกอั่นเจ็บปวดมากจนหายใจไม่ออก เขากำเสื่อบริเวณหน้าอก และพึมพำปลอบใจตัวเองเสียงเบาหวี

...ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ไม่มีเขาเราก็คงมีรองเท้านักเตะ

หนึ่งปีต่อมาตงเกอั่นซึ่งป่วยเป็นโรคจิตกังวลขั้นรุนแรงได้กลับไปทีลานสเกตน้ำแข็ง

แต่ด้วยผลกระทบจากการที่เอ็นร้อยหวายฉีกขาดอย่างรุนแรง รวมถึงสภาพจิตใจที่ไม่สงบนิ่งอีกต่อไป ทำให้สถานะของเขาไม่สามารถกลับมาเป็นแบบเมื่อปีก่อนได้อีกแล้ว

เขาพยายามกระโดดหกลท่าต่อกัน แต่ก็ล้มเหลวทั้งหมด

เขาคุกเข่าบนลานน้ำแข็งและร้องไห้โฮเหมือนเด็ก ๆ

สมาชิกในทีมที่เคยหัวเราะเยาะความเย่อหยิ่งของตงเกอั่นต่างก็นิ่งเฉย ไม่ได้แสดงอารมณ์ใด ๆ บนใบหน้า แต่ในกลุ่มคนพวกนี้กลับไม่มีใครหลอซื่อผ่าน

...เขาถึงขนาดไม่มาดูตงเกอั่นอีกเลย

หลังจากผ่านไปครึ่งปี ตงเกอั่นที่ได้รับการรักษาในแผนกจิตเวชก็เห็นลานน้ำแข็งที่เป็นของเขา ท่ามกลางความรู้สึกมึนงง เขาเหยียบลงไปบนแผ่น

น้ำแข็งบางๆ นั้น และตกลงไปในทะเลสาบในที่สุด

ฉือเสี่ยวฉือตึงตัวเองออกจากความทรงจำสุดท้ายของตงเกอก่อนที่จะหา
จะเสียชีวิตทันที จากนั้นจึงหันกลับไปมองสระน้ำที่อยู่ด้านหลัง

ทะเลสาบที่ฝั่งร่างของตงเกอก็เหมือนกับสระน้ำนี้ มันไม่ลึกมาก ถ้าหาก
เวลานั้นตงเกอยังปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ เพียงแค่ใช้ขาทั้งสองข้างถีบตัวขึ้นมา
นิดหน่อยและยืนขึ้น เขาก็จะรอด

ฉือเสี่ยวฉือแเกาะผดุงโงะที่มีดอยู่อก ผมดำยุ่งเหยิงของตงเกอบลิวไป
ตามสายลม เส้นผมสีดำยิ่งขับให้ผิวขาวราวหิมะของเขาเปล่งประกายมากยิ่งขึ้น
มันทำให้เขาดูเหมือนเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ

ฉือเสี่ยวฉือเชิดหน้า ก่อนจะสบถออกมาอย่างซิงซัง “โคตรพ่อง”

061 เห็นด้วยเป็นอย่างมาก “อืม”

ทันใดนั้นร่องเท้าหนึ่งคู่หนึ่งก็เข้ามาในกรอบสายตาของฉือเสี่ยวฉือ

เขาเอ่ยถามเสียงเบา “ตงเกอ ใช้เธอหรือเปล่า”

ฉือเสี่ยวฉือปรับโหมดการแสดงของตัวเองทันที

เขาเงยหน้าขึ้น สายตาเขาเหมือนกับตอนที่ตงเกอยังเป็นเด็ก ทั้งเศร้า
และตื่นตัว

คนที่อยู่ตรงหน้าเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีโดยธรรมชาติ ริมฝีปากแดง
หางตาอ่อนเหมือนหงส์ ทว่ากลับให้ความรู้สึกริษูรีสุและสง่างามอันเป็น
เอกลักษณ์ รู้สึกสบายตาเพียงแค่มองเขา

เมื่อเห็นสายตาที่เหมือนมีคำถามของตงเกอ ชายคนนั้นก็ยื่นมือออกมา
แล้วกล่าวอย่างสุภาพ “อาชื่อตงเฟยหง ถ้าเธอไม่รังเกียจ เรียกอาว่าคุณอาก็ได้”

ฉือเสี่ยวฉือ รู้สึกตกกับการอารมณ์ของเขา

ถ้าผมรังเกียจที่จะเรียกคุณว่าคุณอา พวกเราจะปรึกษาหารือเรื่องเปลี่ยนมาเรียกคุณว่าพี่ชายไหม

ตงเฟยหงขับรถบัสอีลีเทจเงินเก่าๆ

หลังจากขึ้นรถแล้วเขาก็เฝ้าตามฉือเสี่ยวฉือ “กินข้าวหรือยัง”

ฉือเสี่ยวฉือ “กินมานานิดหน่อยแล้วครับ”

ตงเฟยหงมองผ่านกระจกมองหลัง มุมปากโค้งเล็กน้อย “ตอนนี้เรอกำลังโตและยังต้องฝึกซ้อมอีกเยอะ อยากกินอะไรเราจะพาเธอไปกิน เราจะได้ทำความรู้จักกันอย่างเป็นทางการด้วย”

ฉือเสี่ยวฉือขอความยืนยันอย่างแน่ชัดกับ 061 “ตงเกอมีญาติคนนี้อยู่จริงๆ เหรอ”

061 “ก็นับว่ามีครับ แต่ไม่ได้สำคัญอะไรมาก การที่เขาไม่ได้ปรากฏตัวอยู่ในความทรงจำของตงเกอ นั้นก็ช่วยยืนยันได้ว่าคนคนนี้ไม่มีผลกระทบอะไรต่อชะตากรรมของตงเกอมานัก”

ขณะที่พูด เสียงของ 061 ก็ดูอ่อนโยนอย่างเป็นธรรมชาติ “ถ้าคุณไม่ไวใจเขา คุณก็แค่รักษาระยะห่างจากเขาไว้ แต่การมีเพื่อนกินข้าวเพิ่มขึ้นอีกคน มีสถานที่ให้พักพิงเพิ่มขึ้นอีกแห่ง มันไม่ดีหรอกครับ”

ฉือเสี่ยวฉือสวดหายใจก่อนจะคลีงหูของตัวเองไปมา

ฉือเสี่ยวฉือทงไม่ไหวกับวิธีการพูดแบบนี้ของ 061 เขาพูดประโยคที่ตั้งใจออกมาได้อย่างอบอุ่นและมีเสน่ห์มาก

ตงเฟยหงได้ยินเสียงสวดหายใจเบาๆ ของอีกฝ่าย จึงหันกลับมาถาม “เป็นอะไรหรือ”

ฉือเสี่ยวฉือ “ผมเมารถนิดหน่อยครับ”

ตงเฟยหงจอตกรั้งถนนช้าๆ “ลองคิดดูว่าจะกินอะไรดี”

ฉือเสี่ยวฉือแสดงความเย็นชาและความเยือกหยิ่งของตงเกอได้เหมือนมาก “อะไรก็ได้ครับ”

ตงเฟยหง “ฉันก็เอาตามที่คุณเลือกแล้วกัน”

เขาสตาร์ตรถอีกครั้ง “ชอบกินปลาไหม ไกลๆ มีร้านปลาตุ๋นอยู่ร้านหนึ่ง รีวิวไม่เลวเลย”

ฉือเสี่ยวฉือเลิกคิ้ว “...อืม ครับ”

ตงเกอไม่ได้ทำอะไร สามารถกินได้ทุกอย่าง

แต่ปลาตุ๋นเคยเป็นอาหารจานโปรดที่สุดของโหลวอิ่ง

พ่อของเขามาจากอำเภอตงซาน เขามีความรักความผูกพันต่ออาหารจานนี้ อย่างเป็นลึกลับ หลังจากที่เขาพบกับแม่เสียชีวิต เขาได้บันทึกสูตรอาหารจานนี้ไว้ เป็นมรดกล้ำค่าอย่างหนึ่ง ทั้งยังเคยทำให้ฉือเสี่ยวฉือกินด้วย

จนถึงทุกวันนี้ฉือเสี่ยวฉือยังจำเนื้อปลาแซลมอนที่ตุ๋นอยู่ในหม้อเหล็ก ขนาดใหญ่ได้อยู่เลย เค้าทำเนื้อนุ่มถูกตมจนและเพื่อให้สามารถชดกับน้ำซุป ที่สดใหม่รสชาติเยี่ยมได้

ต่อมาอาหารจานนี้ก็กลายเป็นหนึ่งในอาหารจานโปรดที่ฉือเสี่ยวฉือชอบมากที่สุด

เมื่อเห็นฉือเสี่ยวฉือใจลอย 061 จึงเอ่ยถามขึ้นมา “เป็นอะไรไปครับ”

ฉือเสี่ยวฉือ “โลกนี้ดูแปลกๆ”

เป้าหมายของภารกิจนามสกุลโหลว ลักษณะนิสัยก็คล้ายกับโหลวเกอ ของเขา แม้กระทั่งความทรงจำในอดีตของตงเกอเจ้าของร่างเดิมก็ซ้อนทับกับ ฉือเสี่ยวฉือและโหลวอิ่ง

โหลวเกอตายไป 12 ปี ตงเกอกับโหลวซือฝานมีความสัมพันธ์ร่วมกัน 12 ปี

แม้แต่นิสัยที่ชอบเอาชนะคนและปิดกั้นตัวเองของเจ้าของร่างเดิมก็เห็น
ได้ร่าง ๆ ในอดีตช่วงหนึ่งของฉือเสี่ยวฉือ

...ตอนนี้ก็เพิ่มปลาทู่นเข้ามาอีก

061 “ครับ มันแปลกนิดหน่อย ผมจะช่วยคุณสังเกตเอง ไม่ต้องกังวล
ตั้งใจทำภารกิจก็พอแล้ว”

“ฉันไม่ได้กังวล” ฉือเสี่ยวฉือกล่าว “มีสุภาชิตกล่าวไว้ว่า ในความมืด
ที่ไม่อาจหยั่งรู้มีลูกวัวที่พอมแหงอยู่ ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าก็เป็น
ความตั้งใจของมนุษย์”

061 “...” สุภาชิตกล่าวไว้อย่างนั้นจริงหรือครับ

“ประสงค์ของพระเจ้าหลบหนีไม่ได้ ความตั้งใจของมนุษย์ก็ยากจะ
หลบหลีก” ฉือเสี่ยวฉือเอามือรองแก้มไว้ขณะมองแสงสียามราตรีกับไฟนีออน
บนท้องถนนในเมืองที่ส่องสว่างอย่างมีชีวิตชีวา “ในเมื่อยังงี้ก็หลบไม่พ้น
ถ้าอย่างนั้นก็ปล่อยให้พายุโหมกระหน่ำหนักขึ้นก็แล้วกัน”

ไม่ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้จะเป็นเรื่องบังเอิญ หรือเป็นเรื่องที่ไม่อาจ
หลีกเลี่ยงได้ อย่างน้อยฉือเสี่ยวฉือก็รู้ว่าสิ่งนี้ไม่ได้มุ่งเป้าไปที่ตงเกอ

ขอเพียงเขาสามารถทางร่มให้ตงเกอได้ ก็นับว่าไม่ผิดต่อตงเกอแล้ว

061 เม้มปากยิ้ม

061 ชอบน้ำเสียงการพูดที่หนักแน่นแบบนี้ของฉือเสี่ยวฉือมาก รวากับ
เขาไม่แะแะเรื่องอะไรทั้งสิ้น ทว่าหัวใจของเขากลับอบอุ่นยิ่งกว่าใครหลายคน

อาหารมื้อนี้ฉือเสี่ยวฉือกินอย่างสบายใจ

ดูเหมือนตงเฟยหงจะสังเกตเห็นความพูดน้อยของตงเกอ เขาจึง
พยายามไม่พูดเรื่องน่าอึดอัด และเลือกพูดเฉพาะสิ่งที่สำคัญ

“ไปล้างมือเธอ”

“กินเผ็ดได้ไหม”

“อาจจะสั่งเครื่องดื่มให้ น้ำข้าวโพดไหม หรือว่าเอาน้ำชาจ๋า”

เขาปรึกษากับตงเกอก่อนตัดสินใจ ไม่ได้ปฏิบัติกับหลานชายเหมือนเด็ก ๆ
เขาเป็นคนที่วางตัวดี และมันทำให้คนอื่นรู้สึกสบายใจ

หลังจากจบมื้ออาหาร ตงเฟยหงมองไปที่นาฬิกาบอกว่า “นี่ก็ตึกแล้ว

นอนที่บ้านสักคืนเถอะ”

ฉือเสี่ยวฉือปฎิเสธ “ผมต้องกลับทีมแล้วครับ”

ตงเพยหงยืม ดวงตาเฉียวที่เฉียงลงเล็กน้อยของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกอ่อนโยน “อาคุยกับโค้ชของเธอให้แล้ว พักที่บ้านสักคืนจะได้รู้จักที่รู้จักทางครึ่งหน้าจะได้มาถูก พรุ่งนี้อาจจะไปส่งเธอที่ทีม ไม่รบกวนเวลาฝึกซ้อมของเธอแน่นอน”

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ ฉือเสี่ยวฉือก็ไม่สามารถหาเหตุผลมาคัดค้านได้ เขาจึงพยักหน้า

สุภาพบุรุษตงเพยหงเปิดประตูที่นั่งด้านหลังให้หลานชาย ขณะที่เอ่ยเตือนให้เขาคาดเข็มขัดนิรภัย ก็ไม่ลืมแกะลูกอมยี่ห้อกระต่ายขาวเม็ดใหญ่ยัดเข้าปากเขา

ฉือเสี่ยวฉือค่อย ๆ ชิมรสชาตินมที่อบอวลอยู่ในปากพร้อมกับถาม 061 ไปด้วย “ทำไมคนคนนี้ถึงไม่ได้ปรากฏตัวตอนที่ตงเกอยังมีชีวิตอยู่ล่ะ”

จนถึงตอนนี้การปรากฏตัวของตงเพยหงก็ยังทำให้ฉือเสี่ยวฉือสนใจเป็นอย่างมาก

“บางที่อาจจะเป็นปรากฏการณ์ผีเสื้อขยับปีก¹ หรือเปล่าครับ...จะว่าไปแล้วแบบนี้มันไม่ดีหรอกครับ” 061 กล่าว “ถ้าเกิดตงเกอยังอยู่ในร่างนี้เหมือนที่คุณบอก การมีคุณอาคนนี้ก็จะช่วยเพิ่มความอบอุ่นแบบครอบครัวให้เขาได้ ทำให้เขารู้ว่าครอบครัวเป็นอย่างไร”

ฉือเสี่ยวฉือกล่าวด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ “อาจารย์ลว คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจนะ”

061 หัวเราะก่อนเอ่ย “คุณกลัวจะเดาใจคนอื่นไม่ออกใช่ไหมครับ”

ฉือเสี่ยวฉือครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนพูดอย่างไ้ย้งอาย “ขุนนางรักกล่าวมีเหตุผล”

061 เหมือนอยากพูดอะไรบางอย่างแต่ก็ไม่พูดออกมา

¹ หรือ Butterfly Effect คือ การที่ผีเสื้อขยับปีกหนึ่งครั้งอาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในบรรยากาศและส่งผลให้เกิดพายุทอร์นาโด แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย แต่ส่งผลให้เกิดเหตุการณ์ต่อเนื่องเป็นลูกโซ่ที่นำไปสู่ปรากฏการณ์ขนาดใหญ่

ไม่นานเขาก็เอ่ยขึ้น “ฝ่าบาท เหมือนว่ากระหม่อมต้องไปยังช่องว่างระหว่างมิติสักครู่พะย่ะค่ะ”

พระเจ้าเรียกหาเขาหรือ

ฉือเสี่ยวฉือ “ข้าไม่อนุญาต”

061 “ฝ่าบาท อย่าแก้งสัพพะยะค่ะ”

“นายจะทิ้งฉันไว้กับเขาแบบนี้หรือ” ฉือเสี่ยวฉือมีเหตุผลให้ยกมาพูดมากมาย “ถ้าตงเพยหงเป็นโซตะคอน² ฉันจะทำยังไง”

061 เจียบไปครู่หนึ่งอย่างประหลาด “...อืม...เหมือนครั้งที่แล้ว ภายใต้อาณัติที่ยังมีสติอยู่ ตอนที่ผมถูกเรียกกลับไปยังจักรวาลของพระเจ้า พระเจ้าจะให้ระบบอื่นมาทำหน้าที่แทนผมชั่วคราวครับ”

ฉือเสี่ยวฉือ “009 อีกแล้วหรือ”

061 “009 ไม่ดีหรอกครับ”

ฉือเสี่ยวฉือ “ประเด็นคือคราวนี้ไม่สะดวกที่จะทำอาหารให้เขา” นอกจากนี้ถ้าเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นจริงๆ แค่เห็นก็รู้แล้วว่า 009 เป็นไปก่อนที่ไม่มีผลกำลังในการสู้รบปรบมือใดๆ เว้นแต่ว่าเขาจะสามารถกีดตงเพยหงได้

061 หัวเราะ “ถ้าอย่างนั้นมาดูกันว่าจะสู้ได้ใครนะครับ”

ฉือเสี่ยวฉือถามเขา “นายไปนานหรือเปล่า”

061 “ผมไม่แน่ใจ ถ้าอย่างเร็วก็น่าจะประมาณสิบนาที ถ้าช้าคุณก็เข้านอนก่อนได้เลยนะครับ ไม่ต้องรอผม”

ฉือเสี่ยวฉือกล่าวอย่างออตออัน “ท่านพี่ ท่านรีบกลับมาละ ข้าจะต้มน้ำบารุงไว้ให้ ข้าจะรอท่านกลับมาดื่ม”

061 “...” เปลี่ยนโหมดได้เร็วขนาดนี้เลยหรือครับ

061 ไปแล้ว ทันทีหลังจากนั้นก็มียี่สิบและสโตลอีกเสียงดังขึ้นข้างหูฉือเสี่ยวฉือ “ฮัลโลๆ ได้ยินที่ผมพูดไหมครับ”

ฉือเสี่ยวฉือมั่นใจทันทีว่าไม่ใช่ 009

คนที่เพิ่งมาเอ่ยทักทายฉือเสี่ยวฉืออย่างสนิทสนม “ไฮ ผมคือ 089

² กลุ่มคนที่ชอบเด็กผู้ชายอายุน้อย

คุณก็คือฉือเสี่ยวฉือ ชายหนุ่มหน้าตาสะสวย ทันทีที่เห็นก็รู้แล้วว่าเป็นคนที่เหมือนาคตสโต

ฉือเสี่ยวฉือ “ขอบคุณสำหรับคำชม แต่ที่จริงแล้วผมไม่ได้หน้าตาแบบนี้”

089 “หนึ่งไปสองวินาที” “ลืมไปเลยๆ ขอโทษครับ ผมปัญญาอ่อนนะฮะ ฮ่าๆๆๆ”

ฉือเสี่ยวฉือคิด ‘การระบุสถานะของตัวเองได้อย่างแม่นยำนี้เปรียบได้กับชิปนาฬิก้าวมหิป’

089 “ดูมีชีวิตชีวามาก เขามองออกไปนอกหน้าต่างรถแล้วเอ่ยถาม “พวกเรากำลังจะไปไหนหรือครับ”

ฉือเสี่ยวฉือ “กลับบ้าน”

089 “กลับบ้านที่ไปไหนหรือ”

ณ เวลานั้น ตงเพยหิงที่ขับรถอยู่ก็หันกลับมาอีกครั้ง “ยังเมาอยู่ไหม” หลังจาก 089 ได้เห็นใบหน้าของตงเพยหิง เขาก็หยุดปากที่เอ่ยซักถาม และตกอยู่ในห้วงเวลาแห่งความเฉื่อยชาหนึ่งนาทีก

หลังจากนั้นหนึ่งนาทีก เขาก็แสดงความรู้สึกออกมา “เ็ดฟ่อง”

หลังจากนั้นสองวินาที 089 ก็พึมพำกับตัวเองอีกครั้ง “ไม่ใช่สิ ไม่ใช่ใช่ว่าต้องเ็ดตัวเองหรือ”

ฉือเสี่ยวฉือเปรียบเทียบประสบการณ์ที่เคยเปลี่ยนระบบอื่นมาทำหน้าที่แทนสองครั้ง – ก่อนคิด ‘ถ้าเกิดต้องดูแลระบบพวกนี้คงต้องเหนื่อยใจมากแน่ๆ เลย’

ฉ. ช่องว่างระหว่างมิติ

เมื่อยืนอยู่ต่อหน้าสมอมนุชย์สีแดงเข้มขนาดใหญ่ 061 ยังคงมีท่าทีที่ดูไม่ถ่อมตัวหรือเข็งกร้าวจนเกินไป “ท่านตามหาผมมีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ”

พระเจ้ากล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “เจ้ารู้หรือเปล่าว่าเจ้าทำอะไรลงไป การปลุกฝังความทรงจำให้กับคนรอบตัว และสร้างตัวตนปลอมขึ้นมาโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นการฝ่าฝืนกฎระเบียบของเอโอ”

หลังจากได้รับการแจ้งเตือนอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับความผันผวนของพลังงาน พระเจ้าได้ค้นหาเป็นเวลานานถึงพบว่าปัญหาเกิดขึ้นในเส้นโลก

ที่ฉือเสียวฉืออยู่

เมื่อเห็น ‘ตงเพยหง’ พระเจ้าก็โกรธมาก จึงแจ้งเตือนให้ 061 กลับมาที่จักรวาลของพระเจ้าเพื่อทำการตรวจสอบทันที

“รู้ครับ แต่การปลุกฝังความทรงจำลงในเป้าหมายของภารกิจโดยไม่ได้รับอนุญาต ก็เป็นการฝ่าฝืนกฎระเบียบของเอไอเหมือนกัน” 061 กล่าว

เมื่อพระเจ้าได้ยินคำพูดประตประชันของเขา น้ำเสียงก็เปลี่ยนเป็นหนักแน่น “...เจ้าหมายถึงอะไร”

061 มองตรงไปที่พระเจ้า “ผมแค่อยากขอบคุณที่ท่านทำให้ดูเป็นตัวอย่างเท่านั้นครับ”

พระเจ้าโกรธเล็กน้อย แต่ก็ยังระงับอารมณ์ของตัวเองเอาไว้ “เจ้ากำลังสงสัยว่าข้าเข้าไปแทรกแซงโลกภารกิจอย่างนั้นหรือ เจ้ามีหลักฐานอะไรหรือเปล่า แล้วเจ้ามีสิทธิ์อะไรมากล่าวหาข้า”

“ให้ครับ ผมไม่มีสิทธิ์และไม่มีหลักฐานด้วย” 061 กล่าว “ในเมื่อท่านเชื่อว่าผมฝ่าฝืนกฎระเบียบ ท่านก็ส่งผมไปที่หน่วยงานกำกับดูแลเพื่ออธิบายสถานการณ์ได้เลยครับ ถ้าผมทำผิดจริง มันก็ยุติธรรมที่จะลงโทษผมหลังจากการสอบสวนโดยหน่วยงานกำกับดูแลแล้ว”

พระเจ้า “...”

พระเจ้าเคยคิดว่า 061 อาจปฏิเสธหัวชนฝาไม่ยอมรับการสร้างตัวตนปลอมของ ‘ตงเพยหง’ แต่กลับคิดไม่ถึงเลยว่าเขาจะกล้ายอมรับออกมาตามตรง และยังคิดไม่ถึงไปกว่าเขาจะพูดถึงหน่วยงานกำกับดูแล

นี้อาจเรียกได้ว่าเป็นจุดตายของพระเจ้า

เขาดำเนินการอย่างแนบเนียนที่สุดตอนปลุกถ่ายม้าโทรจันที่บรรจุความทรงจำของไหล่อิงลงในสมองของไหล่อือฝาน เป้าหมายของภารกิจเขามั่นใจว่ามันจะไม่ไปถึงจุดความสนใจจากหน่วยงานกำกับดูแล

ทว่าตอนที่ 061 สร้างตัวตนปลอมขึ้นมา เขาก็ไม่ได้กระทำการใดๆ ที่เป็นการรบกวนเส้นโลกเช่นกัน

เขาไม่ได้ใช้ใบหน้าของตนเอง เพียงสร้างคนแปลกหน้าที่ไม่ได้มีความสำคัญอะไรขึ้นมา

หากพระเจ้าต้องการลงโทษ 061 ก็จำเป็นต้องแสดงหลักฐานที่เกี่ยวข้องต่อหน่วยงานกำกับดูแล

ในกรณีที่มิหลักฐานโดยตรงเพียงพอ หน่วยงานกำกับดูแลจะเข้ามาตรวจสอบ แล้วกลอุบายที่พระเจ้าวางไว้ในโลกภารกิจนั้นก็จะเปิดเผยออกมาเช่นกัน

พูดง่าย ๆ ว่านี่คือกลยุทธ์ของการ ‘แลกหมัดด้วยหมัด’

ในเมื่อท่านฝ่าฝืนกฎระเบียบ ผมก็ฝ่าฝืนตามท่านเหมือนกัน ถ้าต้องตรวจสอบขึ้นมาก็จริง ๆ อย่างมากก็แค่โดนทำโทษด้วยกันทั้งสองฝ่าย

พระเจ้าไม่อยากจะเชื่อ “เจ้ากำลังซุ่มซ่ามอยู่หรือ”

061 โต้แย้ง “ท่านเข้าใจผิดแล้ว เป็นเพราะผมเคารพท่าน ผมถึงได้พูดเรื่องพวกนี้”

ในขณะที่พูดเขาก็เงยหน้าขึ้น “ถ้าเรื่องไปถึงหน่วยงานกำกับดูแล ผมก็คงจบไม่ดี ท่านเองก็คงจบไม่ดีด้วยเช่นกัน ใช่มั้ยล่ะครับ”

ถึงแม้ว่าคำพูดของเขาจะฟังดูเคารพนอบน้อม ทว่าในดวงตาของ 061 กลับไม่มีแม้แต่รอยยิ้ม

พระเจ้าหัวเราะด้วยความโกรธเกรี้ยว “061 เจ้าอย่าคิดว่าตัวเองฉลาด”

“ผมไม่ได้ฉลาดครับ” 061 กล่าว “ผมเองก็ไม่อยากทำเรื่องอะไรที่เกินความจำเป็นอีก ผมแค่อยากทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีเท่านั้น”

“ถ้าท่านไม่เข้ามาแทรกแซง ผมก็จะไม่แทรกแซงสักสิ่งไปอีกเช่นกัน”

พระเจ้า “เจ้า—”

เมื่อพูดถึงตรงนี้ 061 ก็รีบแสดงสีหน้าเสียใจออกมาทันที โดยไม่รอให้พระเจ้าระเบิดความโกรธ “ขอภัยครับ คำพูดนี้ไม่อาจนับเป็นการข่มขู่ได้ มันเป็นเพียงคำพูดธรรมดาๆ เท่านั้น โปรดอย่าเข้าใจผมผิด”

ขณะมองตามหลัง 061 ที่ออกไปจากช่องว่างระหว่างมิติ หน้าจอดิจิทัลตรงหน้าพระเจ้ก็แตกกระจายออก

เอไอส่วนตัวของพระเจ้าเฝ้าถามอย่างตรงไปตรงมา “ท่านโกรธแล้วหรือครับ”

“...ข้าไม่มีอะไรให้ต้องโกรธ”

พระเจ้ามองไปยังค่าเอนโทรปีของฉือเสี่ยวฉือที่สะสมถึง 300 คะแนนแล้ว จากนั้นก็กล่าวอย่างเย้ยหยัน “การรบกวนแบบนี้มีผลกับเขา ถ้ายังดำเนินการต่อไป ฉือเสี่ยวฉือจะต้องสิ้นคลอนอย่างแน่นอน”

ไม่มีใครสามารถออกจากกระบวนของพระเจ้าและหลุดพ้นจากการควบคุมของเขาได้

ในโลกภารกิจนั้น ฉือเสี่ยวฉือยังต้องอยู่ไปอีกหลายปี

...ไม่ต้องรีบ ค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป

เมื่อก้าวออกมาจากช่องว่างระหว่างมิติ 061 ก็ถอนหายใจยาว

เขาไม่ได้อ้อมไปคุยกับ 023 แต่มุ่งตรงไปยังจุดเชื่อมต่อเพื่อส่งสัญญาณทันที

เขาสามารถควบคุมตงเฟยหงจากระยะไกลได้ เขารู้ว่าตอนนี้ฉือเสี่ยวฉือถึง ‘บ้าน’ หลังนั้นที่เขาเตรียมไว้ให้เป็นอย่างดีที่สุดและอบอุ่นสบายเรียบร้อยแล้ว

เขาควรกลับไปอ่านหนังสือให้ฉือเสี่ยวฉือฟัง

ทว่าเขาส่งสัญญาณเชื่อมต่อไปแล้วสามครั้งแล้ว 089 ก็ไม่สนใจเขาเลย

061 “...” เฮ้อ

หลังจากส่งไปเป็นครั้งที่สามก็ยังไม่สำเร็จ เขาจึงดำเนินการบังคับการส่งต่อ

ตอนที่เขากลับเข้าร่างของฉือเสี่ยวฉือ 089 กับฉือเสี่ยวฉือกำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนานเกี่ยวกับโลกนี้อยู่

ทั้งสองคนเข้ากันได้ดีอย่างไม่น่าเชื่อ

089 “ตอนสุดท้ายไฉ่โง่งนี่มันตายหรือไม่ตายนะ”

ฉือเสี่ยวฉือ “ไม่ตาย หลังจากที่เขาเกษียณ เขาก็มีช่วงเวลาที่ดี เขายังพบกับแฟนหนุ่มที่คล้ายกับตงเกอมาก และได้ย้อนนึกถึงความรู้สึกในอดีตที่หายไปพวกนั้น”

089 “เซ่ชัด แล้วไม่มีพระเจ้าคนไหนผ่านมาให้ความเป็นธรรมหน่อยหรือ ลงโทษเขาด้วยสายฟ้าฟาดสักหน่อยยี้”

ฉือเสี่ยวฉือ “ไม่มี การพึงพาบทลงโทษของสวรรค์ไม่ค่อยน่าเชื่อถือ

ถ้าพระเจ้าชอบธรรมจริง ๆ เขาก็ไม่ควรปล่อยให้สัจธรรมนั้นวิ่งเร็วแบบนี้ตั้งแต่แรก”

061 “...”

บรรยากาศสนุกสนานปล่อยมุกกันโปะโปะนั้นมันอะไรกัน

เขาไอเสียงเบา “ผมกลับมาแล้วครับ”

089 “โย่ กลับมาแล้วหรือ หงุบหงุบ ๆ ๆ”

061 “...” ทำไมคำพูดพวกนี้พูดเหมือน 089 เป็นเจ้าของที่นี้เลย

เขากล่าว “อย่ามากินเมล็ดแตงโมที่นี้ เก็บกวาดข้อมูลขยะที่นายทิ้งไว้ก่อนไปด้วย”

089 “ไม่เอาหน้า ปาร์ตี่น้ำชาสามคน...”

พูดยังไม่ทันจบ 089 ก็ถูกส่งออกไปทันที เปลือกเมล็ดแตงโมก็ถูกส่งออกไปด้วยเช่นกัน

ฉือเสี่ยวฉือนอนลงบนเตียงด้วยความสบาย “เจ้านายของนายเรียกไปทำอะไรหรือ”

061 ตอบอย่างอ่อนโยน “เรียกไปคุยด้วยครับ...ฉันนี่อยากฟังผมอ่านอะไรครับ”

ฉือเสี่ยวฉือ “คณิตศาสตร์ระดับสูง”

061 “เริ่มบทที่สามนะครับ ครั้งก่อนผมอ่านถึงบทที่สามแล้ว”

ฉือเสี่ยวฉือ “...นายอ่านบทที่สองไปตอนไหน”

061 กล่าวอย่างอารมณ์ดี “ฉันพวกเราจะเริ่มบทที่สองกันวันนี้นะครับ”

อาจารย์ลิ่วเริ่มสอนอย่างเป็นเรื่องเป็นราว ส่วนฉือเสี่ยวฉือก็เริ่มทำตัวเป็นนักเรียนที่ไม่ขยันเรียนอย่างอิสระเสรี

หลังจากส่งฉือเสี่ยวฉือเข้านอนแล้ว 061 ก็วางหนังสือลง และส่งตัวเองกลับไปยังจักรวาลของพระเจ้า

เขาเคาะประตูห้องทำงานของ 089

ตอนที่เดินเข้าไป เจ้าของห้องก็ยังคงกินเมล็ดแตงโมรสเปปเปอร์มินต์อยู่นั้นไม่หมด “หงุบหงุบ ๆ”

089 ที่เงยหน้าขึ้นมาจากกองเมล็ดแตงโมเผยให้เห็นใบหน้าที่เหมือนกับ ‘ตงเฟยหง’ ทุกกระเบียดนิ้ว

เขากล่าวอย่างเศร้าๆ “เด็กดีกลับมาแล้วหรือ พ่ออรอุมาอธิบายอยู่นะ”

061 “...” ช่วยคายเมล็ดแดงโมที่อยู่ใปากออกมาก่อนที่จะเริ่มการแสดงได้ไหม

089 “นายเอาเสื้อกักพอไปใส่ไม่เท่าไร แต่อย่างน้อยก็เหลือเสื้อชั้นในไว้ให้พ่อบ้างสิ ชื่อก็เอาไปใช้ หน้าก็เอาไปใช้ แม้แต่ของกินก็ยังเอาไปอย่างหน้าไม่อายเลย”

ชื่อเดิมของ 089 ก็คือจี๋เพยหง³ ซึ่งไม่เข้ากับนิสัยของเขาเป็นอย่างมาก

061 กล่าวพร้อมรอยยิ้ม “...คิดไม่ถึงเลยว่านายจะใส่เสื้อชั้นในด้วย”

089 “ไปๆๆ เลิกพูดอะไรไร้สาระได้แล้ว บอกมาว่าทำแบบนั้นทำไม”
ที่จริงแล้วก็ไม่มีเหตุผลพิเศษอะไร ในบรรดาคนที่เขารู้จัก มีเพียง 089 เท่านั้นที่อายุเท่า ‘คุณอา’ ดังนั้นก็เลยเอาเสื้อกักของเขาไปใช้

แต่เขากล่าวอย่างมีชั้นเชิงว่า “ชื่อของนายเพราะมาก แถมยังหล่ออีก”

089 กล่าวด้วยความพอใจทันที “ขอบใจมาก พ่อก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน พ่อจะยกโทษให้กับความซุกซนของลูกแล้วกัน”

061 หัวเราะ “โชคคินะที่ตอนแรกนายไม่ได้ถูกกำหนดให้เป็นหมายเลข 88⁴”

พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ 089 ก็มีสีหน้าเศร้าโศกเสียใจ “ก็เกือบแล้ว! อีกนิดเดียว!”

เมื่ออารมณ์ของเขากลับมาคงที่ เขาก็ถามอีกครั้ง “ในเมื่อนายใช้ใบหน้าของฉัน ทำไมถึงไม่ให้มันเป็นพ่อของตงเกอไปเลยล่ะ”

061 “...” เพราะเขาไม่ติดพ่อไง

แต่คราวนี้เขาตั้งใจตอบคำถาม “ฉันสร้างผลกระทบต่อความทรงจำของคนอื่นได้ แต่กระทบต่อความทรงจำของตงเกอไม่ได้ เลี้ยวจ้อสามารถเห็นหน้าตาของคนที่ยังคงอยู่ได้ ในทางตรงกันข้าม การสร้าง ‘คน’ ที่ไม่มีตัวตนขึ้นมา ทำให้การแทรกแซงชีวิตของเขาง่ายและสะดวกมากกว่า”

³ เพยหง แปลว่า ห่านฟ้า

⁴ 88 (八八) อ่านว่า Bābā คล้ายกับคำว่า 爸爸 อ่านว่า bába ที่แปลว่าพ่อ

“แล้วทำไมต้องเป็นอา เพื่อนวัยเดียวกันไม่ได้เหรอ”

“ในแง่ของรสนิยมทางเพศ ตงเกอชอบเพศเดียวกันโดยกำเนิด” 061 กล่าว
“ตัวตนของคุณอาคนนี้จะทำดีกับเขาได้อย่างเปิดเผยโดยไม่ก่อให้เกิดความ
เข้าใจผิดใดๆ”

089 มีความสุข “นายอยากทำเรื่องดีๆ ให้ใครคนนั้นสินะ”

061 แสร้งทำเป็นไม่รู้ “ใครคนไหน”

089 “ตอนที่ฉันคุยกับฉือเสี่ยวฉือ ฉันทดสอบเขาเล็กน้อย และพบว่า
เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตงเฟยหังคือนาย นายปิดบังเขาทำไม”

ตอนเอ่ยถึงฉือเสี่ยวฉือ 061 ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าดวงตาของตนอ่อนโยนมาก
เพียงใด

“เรื่องนี้ฝ่าฝืนกฎระเบียบ ถ้าฉันให้เสี่ยวฉือรู้ มันก็จะกลายเป็นว่าพวกเรา
สองคนสมรู้ร่วมคิดกัน ถ้าฉันไม่บอกเขา มันก็ถือเป็นความคิดของฉันเพียง
คนเดียว เขาจะไม่ถูกดึงเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย”

และแม้จะมีใครอยากหาเรื่องพาลใส่ ก็จะไม่เดือดร้อนไปถึงตัวของ
ฉือเสี่ยวฉืออย่างแน่นอน

061 “เขารับผิดชอบปฏิบัติการกิจ ส่วนฉันก็จะรับผิดชอบเขาเอง”

089 ไม่ได้ตอบอะไร แต่โยนถุงเมล็ดแตงโมใส่เขา “โอเค พ่อไม่มีคำถาม
อะไรแล้ว”

061 ยกมือขึ้นมารับไว้ “ไม่ถามว่าทำไมฉันถึงทำเรื่องที่เกินความจำเป็น
โดยฝ่าฝืนกฎระเบียบสร้างคนคนหนึ่งขึ้นมาเหรอ”

089 โบกมือ “ถามมากไปก็ไม่น่าสนใจสิ”

061 ทำท่ากะน้ำหนักของถุงเมล็ดแตงโมในมือแล้วอดยิ้มออกมาไม่ได้

089 ปกติเป็นพวกชอบก๊ี้หัวเราะ โมโหก็ต่ากราด ไม่สนใครหน้าไหน
แต่กลับฉลาดอย่างคาดไม่ถึง

061 “ฉันก็ขอบคุณที่ช่วยทำงานแทน และก็ขอบคุณด้วยที่ทำให้ฉันยิ้มใบหน้า
ของนาย”

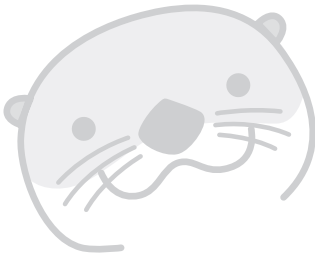
“ฉันมีเรื่องไม่เห็นด้วยอยู่เรื่องหนึ่ง” 089 กล่าว “นายอย่าแต่งตัว
ให้ฉันเหมือนจูจวิน พิธีกรรายการทอล์กโชว์อาร์ตไลฟ์ได้ไหม ฉันเห็นแล้วรู้สึก

ไม่สบอารมณ์เลย”

061 หัวเราะ “โอเค”

หลังจากถูกฟอร์แมตข้อมูล การได้พบกับฉือเสี่ยวฉือนั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นความโชคดีเรื่องที่สองในชีวิตของการเป็นระบบ

และความสำเร็จเรื่องแรกก็คือ ตอนที่เขาตื่นขึ้นมาแล้วได้พบกับเพื่อนกลุ่มนี้

ทดลองอ่าน